

MEZEI ANDRÁS VERSEI

A DEPORTÁLT NŐK SZERELVÉNYE

*A lábai összerondítva csüggnek,
ernyedten, a szemérme
a többhetes mozdatlanságban
kitakarva, a lélegzetet
már rég a számon át veszem,
a sörgyári rampán cipelem
a már erőtlen, hasmenéses
nőket, akik gyalogmenetben
jutottak el Németországba
és akiket most onnan, zárt vagonokban
hozta vissza Magyarországra.
Én a térde alatt fogom meg,
a társam a hóna alá nyúl,
de így is nehezen cipeljük
az alélt nőt, ki szennyvezetben
csúszik kezünkben.
A nyilasok hátrahúzódnak.
A légzésünk mind nehezebb lesz
a sörgyári rampán, Kőszegen.*

ELSŐ LÉPÉSKÉNT

*A lepecsételt zsidó boltban
még mennyi aratószandál,
baboskendő, pertli, szűj, hány liter
petról van a tartályban,
gyufa, légyfogó, gandli-cukor,
krajcár a kislányokban, hogy majdnem
kimaradtak a forgácsba csomagolt
lámpaüvegek, gyertyák, mécsesek,
matricák, az egyfilléres angyalok,
hogy még a kocsiszír is a lajstromról
majdnem lemaradt, míg a nyálazott
tintaceruza alatt a lista nőt,
az írott oszlopok mutatták mi mindennel
lesz gazdagabb Magyarország,
ha bezáratja a zsidó boltokat,
ha a pultot, a mérleget is sorra
leltárba véteti, a romlandó
élelmiszereket elszállítatja,*

*a magtárból behozatja a boltba
a kismázsát, lefoglalja azt is,
a mosószappant darabra kirakítja,
és átkutatja a házat, a kamrát,
nincs-e elrejtve áru – aztán
a belső üvegajtót zárja kulcsra, az
összes kulcsokat elkéri, beakasztja
a kampósvasat a lakatszembe, a külső
ajtókat lezárja. Lepecsételi.*

ENNYI?

*Azt a magasszárú cipőt az unoka füzte ki
a nagyanyja elé guggolva, ő maga csak azután
lépett ki a gyerekcipőből harisnyás lábbal
a jeges hóba – mögöttük az Almássy-téri
Nagy Jani géppisztollyal –, a tárat életében
először lötte ki, majd mikor a bukó testeket
a zajló Duna már elvitte – Jani ott állt,
hogy ő tette? Az élet ennyi? Maga se hitte volna.*

SCHWARCZ BLANKA

*Schwarcz Blanka nagyobbik fia
kivándorolt Palesztinába. Lánya, Lea
férjhez ment Amerikába,
de Ő, Schwarcz Blanka a konyhában
citrompótlós plantateával,
libazsírral a bödön alján,
az asztalon barna kenyérral
(tesz-vesz minden nap)
ki-küleskel a lefüggönyözött
évek mögül a kapualjba,
föl-föltekint a világító-
udvarnyi ég pici kékjébe,
az Ő utolsó lakhelyének
e-világi vakudvarába,
kiáll a küszöb elé tett
jól kicsavart felmosórongyra,
föl-föltörli a piros gangot,
ki ha megjön, tisztára lépjen.
Ő a gettót nem hagyja el, míg
kisebbik fia meg nem érkezik –
azóta sem...*